

Slaapwandelen naar Wereldoorlog III: De Dodelijke Illusie van het Westen

Door Frank , 24 juni 2026

Slaapwandelen naar Wereldoorlog III: De Dodelijke Illusie van het Westen

Een diepgaande analyse van de waarschuwingen van Kolonel Doug Macgregor en Stas Krapivnik over de escalatie in Oekraïne, het Midden-Oosten en de onvermijdelijke confrontatie met Rusland.

De wereld staat op een kantelpunt. Terwijl de mainstream media in het Westen doorgaat met het presenteren van geopolitieke conflicten als geïsoleerde incidenten of morele kruistochten voor democratie, klinkt er vanuit militaire en analytische kringen een steeds luider en alarmerende waarschuwing: we zijn niet alleen op weg naar een grote oorlog, we zijn er al middenin. Twee prominente stemmen, de voormalige Amerikaanse kolonel Doug Macgregor en de Russisch-Zwitserse analist Stas Krapivnik, schetsen een somber en gedetailleerd beeld van een Westen dat blindelings afstevent op zijn eigen ondergang. Hun boodschap is unisono en vernietigend: de westerse elites leven in een fantasiewereld van arrogantie, onwetendheid en wishful thinking, terwijl de realiteit op het slagveld en in de diplomatieke achterkamers juist wijst op een onvermijdelijke, catastrofale escalatie.

Door [Frank Dumon](#)

In dit artikel duiken we diep in de argumenten van beide experts. We onderzoeken waarom de oorlog in Oekraïne kunstmatig is en voor Rusland existentieel, hoe de steun aan Israël het Westen heeft geïsoleerd, en waarom de huidige koers niet leidt tot vrede, maar tot een conflict dat miljoenen levens kan kosten en de westerse economieën kan verwoesten.

De Mythe van het Zwakke Rusland en de Arrogantie van het Westen

Kolonel Doug Macgregor, een gerespecteerd militair strateeg met decennia aan ervaring, houdt de westerse leiderschap een spiegel voor. Zijn kritiek is niet mild; hij noemt de politieke elite in Londen, Parijs en Washington "certificeerbaar gek" en stelt dat ze thuishoren in "Bedlam" (een historisch gekkenhuis). Volgens Macgregor wordt het beleid gedreven door een dodelijke combinatie van drie factoren: onwetendheid, arrogantie en wishful thinking.

De kern van deze wishful thinking is de hardnekkige overtuiging dat Rusland zwak is, dat de Russische samenleving broos is en dat langdurige sancties en proxy-oorlogen zullen leiden tot een interne opstand tegen President Poetin. "Dat is allemaal nonsens," aldus Macgregor. "De Russische samenleving is cohesief en duurzaam. Het is het Westen dat een samenleving, of samenlevingen, heeft die niet cohesief zijn, die niet duurzaam zijn."

Macgregor wijst erop dat de westerse leiders, zoals Keir Starmer in het VK, Emmanuel Macron in Frankrijk en Friedrich Merz in Duitsland, in een fantasiewereld leven. Ze begrijpen niet hoe dicht bij een confrontatie ze staan die miljoenen levens kan kosten. Deze leiders worden vaak gepresenteerd als technocraten of hervormers, maar Macgregor ziet hen als **marionetten van financiële belangen en ideologische dogma's**. Hij vergelijkt de opkomst van Macron met die van Obama: figuren zonder significante track record die door financiële elites (zoals George Soros) naar voren werden geschoven om specifieke agenda's te dienen, los van de wil van het electoraat.

Het fundamentele misverstand van het Westen is de aard van de Russische motivatie. Voor Moskou is de situatie in Oekraïne geen kwestie van imperialistische expansie, zoals vaak wordt afgebeeld in westerse media, maar een existentiële

crisis. NATO-raketten aan de grens, de belofte van Oekraïne als NATO-lidstaat en de systematische pogingen om Rusland economisch en militair uit te schakelen, worden in Moskou gezien als een directe bedreiging voor het voortbestaan van de natie. Zoals Stas Krapivnik scherp opmerkt: "NATO kernraketten op haar grenzen... Er is niets wat je eraan kunt doen. Nou ja, er is wel iets. En zo begon dit alles."

Oekraïne: Een Kunstmatig Conflict en een Bloedbad

Beide analisten zijn het erover eens dat de oorlog in Oekraïne nooit had hoeven plaatsvinden. Macgregor stelt ronduit dat dit een "kunstmatig conflict" is. Had het Westen niet tussengekomen om een Neo-Nazi anti-Russische regering in Kiev te installeren, toegewijd aan de Verenigde Staten en NATO, dan zou er geen conflict zijn geweest. Sindsdien heeft het Westen het conflict aangewakkerd onder de valse aanname dat Rusland uiteindelijk zal instorten.

De realiteit op de grond is echter radicaal anders. Macgregor citeert schokkende cijfers: **Oekraïne heeft naar schatting 1,5 miljoen soldaten verloren op het slagveld. "Ze zijn allemaal dood,"** zegt hij nuchter. De Oekraïense strijdkrachten, ooit goed getraind en uitgerust met 800.000 man, zijn uitgeput. Toch blijft het Westen het vuur aanwakken, in de hoop dat Rusland zal breken. Maar Rusland breekt niet; het past zich aan.

Stas Krapivnik, die recentelijk nog in Moskou was, bevestigt dit beeld vanuit het Russische perspectief. Hij beschrijft een Russische industriële basis die 24 uur per dag, zeven dagen per week draait. De sancties hebben niet het gehoopte effect gehad; integendeel, Rusland heeft zijn economie herschikt en produceert nu massaal wapens en drones. Krapivnik benadrukt dat de drones voor aanvallen op Moskou niet door Oekraïne zelf worden geproduceerd, maar in Europa. "Deze drones worden geproduceerd in Europa, vrijuit in Europa," stelt hij. **Dit betekent dat Europese landen, ondanks hun retoriek van vrede, actief deelnemen aan de oorlogsinspanning door het leveren van de middelen voor terrorisme.**

Krapivnik is woedend over de westerse mentaliteit die gelooft dat Poetin op een dag wakker werd en besloot Oekraïne binnen te vallen "voor de lol". Hij wijst op de escalatieladder die het Westen beklimt. Wat begon als beperkte steun, is uitgegroeid tot een volledige militaire betrokkenheid waarbij Europese landen hun eigen veiligheid riskeren. De druk op Moskou om terug te slaan naar Europa neemt toe. "De enige manier om dit hypothetisch nog om te keren is een totale Europese NATO-oorlog tegen Rusland," waarschuwt Krapivnik. En dat is precies waar Zelensky en zijn westerse bondgenoten naartoe werken, zij het via sluiproutes.

Terrorisme als Strategisch Instrument van het Westen

Een van de meest ontluisterende aspecten van Krapivnik's analyse is zijn karakterisering van de huidige Oekraïense tactieken als puur terrorisme. Hij stelt dat Oekraïne, gesteund door de **drie supreme terroristische organisaties van deze planeet - de CIA, MI6 en Mossad** is overgegaan op het doelbewust aanvallen van civiele doelen.

Krapivnik somt een gruwelijke reeks incidenten op die in het Westen nauwelijks aandacht krijgen. Zo werden er 16 drones ingezet om een studentenhuus in Staraja Roessa aan te vallen, waarbij 21 kinderen omkwamen. Dit was geen foutieve inslag van een raket, maar een gerichte aanval. Drones vliegen direct appartementencomplexen binnen, bussen worden aangevallen terwijl ze door steden rijden, en zelfs kinderbusjes en voetbalteams worden niet gespaard. Een recent incident betrof een bus met een kindervoetbalteam uit Belarus die op weg was naar Rusland; de coach's vrouw werd gedood en vier kinderen raakten gewond.

"Je creëert een bepaalde situatie, van gedeeltelijk een terroristische outfit naar een volledige terroristische outfit," aldus Krapivnik. Het doel van deze terreur is duidelijk: het breken van de Russische moraal en het provoceren van Rusland tot een escalatie die de NATO direct betreft. Als Rusland niets doet, lijdt de civiele bevolking. Als Rusland wel reageert en NATO doelen aanvalt, heeft het Westen zijn grote oorlog.

Het is een "ziek spel" waarbij burgers als pionnen worden gebruikt.

Krapivnik wijst ook op de culturele vernietiging. De aanval op het oorlogsmonument in Sebastopol, dat herinnerde aan de Crimeese Oorlog en de Tweede Wereldoorlog, had nul militaire waarde. Het enige doel was om Rusland boos te maken. "Russen hechten veel waarde aan cultuur en aan deze herinnering aan het verleden," legt hij uit. Door deze symbolen aan te vallen, toont het Westen zijn ware gezicht: een gebrek aan respect voor geschiedenis en menselijkheid, gedreven door haat.

Deze tactieken tonen aan dat de rode lijnen die jarenlang bestonden – zoals het niet aanvallen van NAVO-territorium of het vermijden van burgerdoelen – systematisch worden overschreden. Oekraïne heeft olie raffinaderijen in Hongarije, Slowakije en Roemenië aangevallen, Turkse schepen in territoriale wateren geraakt, en bijna een massamoord in Roemenië veroorzaakt door drones die richting nucleaire faciliteiten stuurden. "Oekraïne valt de NATO continu aan," stelt Krapivnik, "om te laten zien hoe

pathetisch deze organisaties zijn. Ze zijn bereid hun eigen mensen massaal op te offeren."

De Israël-Gaza Crisis: Een Paria-staat en de Weg naar Iran

Terwijl de ogen van de wereld gericht zijn op Oekraïne, bereidt zich in het Midden-Oosten een nog grotere catastrofe voor. Kolonel Macgregor reserveert zijn meest scherpe kritiek voor het Amerikaanse beleid ten aanzien van Israël. Hij stelt dat de agressie en brutaliteit van Israël in Gaza het land tot een paria in de internationale gemeenschap hebben gemaakt. De term "genocide" wordt niet lichtzinnig gebruikt; Macgregor beschrijft de acties als zodanig en **wijst erop dat de Israëlische leiders hun bevolking en de Palestijnen behandelen als "dieren", "ratten" en "sub-mensen", taalgebruik dat direct doet denken aan het nazi-regime.**

Macgregor vraagt zich af waarom dit nu gebeurt. Zijn antwoord is cynisch maar waarschijnlijk accuraat: Netanyahu en zijn supporters weten dat hun agressieve houding op de lange termijn niet houdbaar is. Daarom voelen ze enorme druk om nu toeslaan, zolang ze de controle hebben over de Verenigde Staten, zijn strijdkrachten, zijn bevolking en zijn regering. "En dat gaat niet duren," waarschuwt hij.

Het gevaar ligt in de expansie van dit conflict naar Iran. Macgregor stelt dat Israël al decennia probeert een oorlog met Iran uit te lokken. Nu, met de volledige steun van de VS, lijkt de kans hierop groter dan ooit. Maar de inschatting dat dit een "beperkt en smal" conflict zal blijven, is volgens Macgregor "zeer gevaarlijk denken". Iran beschikt over een enorm arsenaal dat het in staat stelt terug te slaan met grote kracht tegen Israël en tegen elke Amerikaanse installatie.

Bovendien zal Rusland niet passief toekijken. "Als we betrokken raken in een oorlog met Iran, zullen de Russen niet stil zitten en zeggen: 'Oh, sorry, ik heb het te druk met Oekraïne'." Macgregor wijst op de aanwezigheid van Russische schepen,

onderzeeërs en technische adviseurs in de regio. Rusland heeft de afgelopen 12 maanden hard gewerkt aan het opbouwen van een geïntegreerd luchtverdedigingssysteem voor Iran. Een aanval op Iran is dus feitelijk een aanval op de strategische belangen van Rusland.

Krapivnik beaamt dit en voegt eraan toe dat de recente "deal" tussen de VS en Iran pure theater is. Hij noemt het een "verklaring van overgave" van de kant van de VS, gedwongen door het feit dat Iran alles in de regio kon treffen wat met Amerikanen te maken had. Maar hij vertrouwt het niet. "Niets is veranderd in de Amerikaanse regering," zegt hij. "Het zijn dezelfde spelers die eerder onderhandelaars vermoordden en burgers massaal doden." Hij speculeert dat de Golfstaten, zoals Saoedi-Arabië en Qatar, de VS onder druk hebben gezet om een akkoord te tekenen, anders zouden ze hun basisovereenkomsten opzeggen. Maar zelfs als dit waar is, blijft de onderliggende dynamiek van wantrouwen en agressie bestaan.

De Economische Zelfmoord van Amerika en het Verlies van Hegemonie

Een centraal thema in Macgregors analyse is de interne staat van de Verenigde Staten. Hij trekt een directe lijn tussen de militaire avonturen van het land en zijn economische neergang. Net zoals de Vietnam-oorlog de katalysator was voor het loslaten van de goudstandaard, zo hollen de huidige oorlogen de Amerikaanse industrie uit. **"We hebben onze economie uitgehold, we hebben het grootste deel van onze productiecapaciteit vernietigd, allemaal in de naam van het handhaven van een kunstmatig hoge levensstandaard," stelt hij.**

De VS spendeert zichzelf "in de vergetelheid" ten behoeve van het militair-industrieel-congressionele complex. Dit fiscale verval botst nu met een diepe vertrouwenscrisis binnen de Amerikaanse samenleving. Macgregor ziet de COVID-pandemie als een keerpunt. Burgers realiseerden zich dat ze werden belogen door instituties variërend van de NIH en de WHO tot het Ministerie van Defensie. **"Amerikanen vertrouwen het nieuws niet langer,"** zegt hij. "Ze zijn steeds argwanender tegenover wat de overheid hen vertelt."

Dit verlies van vertrouwen is een tweesnijdend zwaard. Aan de ene kant is het gezond dat burgers kritisch staan tegenover propaganda. Aan de andere kant betekent het dat de samenleving niet meer cohesief is. In tijden van crisis, zoals een

mogelijke grote oorlog, is eenheid essentieel. Macgregor vraagt zich af: "Wie zijn de Amerikanen vandaag?" De samenleving is gefragmenteerd, en bij een interne aanval of economische ineenstorting is de kans op burgerlijke onrust groot.

Daarnaast wijst Macgregor op **de illusie van militaire superioriteit**. De gedachte dat de VS China militair kan uitdagen, noemt hij "waanzin". China is een continentale macht met de grootste productie capaciteit ter wereld. De VS is een maritieme macht die 10.000 kilometer van huis moet vechten. **"Geen maritieme en ruimtevaart-macht kan triomferen over een continentale macht,"** redeneert hij. In een wereld van precisiegeleide raketten zouden Amerikaanse logistieke punten en oppervlaktevloten binnen enkele uren worden vernietigd. De VS probeert een globale militaire hegemonie te behouden die economisch niet meer ondersteund kan worden.

Krapivnik vult dit aan met de observatie dat de BRICS-landen en het Global South steeds meer aan de kant van Rusland, China en Iran staan. "Je hebt waarschijnlijk tussen de 60 en 90 naties rond de wereld die aan de kant van Rusland en Iran en China staan," stelt hij. Het Westen heeft het Global South vervreemd, en een verdere escalatie zou deze vervreemding kunnen omzetten in totale isolatie.

De Rol van de Media en de verbroken verbinding met de Bevolking

Een ander cruciaal punt dat beide sprekers aanhalen, is de rol van de media en de disconnectie tussen de elites en de bevolking. Macgregor beschrijft de huidige mediasituatie als **"chaos media"**. Er is geen gezaghebbende media meer die door het publiek wordt vertrouwd, zoals Walter Cronkite in de jaren '60. In plaats daarvan hebben we entertainment nieuws en gepolariseerde bronnen.

"Degenen die praten over democratie verkopen ons propaganda," zegt Macgregor. Beleid in Washington heeft niets te maken met wat de gemiddelde Amerikaan wil. Het wordt gevormd door miljardairs en oligarchen die hun eigen belangen nastreven. De gekozen politici zijn afhankelijk van dit geld en **prostitueren zich voor financiële prikkels**. Dit leidt tot een situatie waarin de bevolking wordt meegesleept in oorlogen die ze niet willen, gebaseerd op leugens en valse vlag operaties.

Macgregor geeft historische voorbeelden van hoe oorlogen worden "verkocht": de Spaans-Amerikaanse oorlog, de Lusitania, Pearl Harbor, de Golf van Tonkin accidenten. In elk geval was er sprake van manipulatie, geënceneerde

gebeurtenissen van regelrechte leugens om de publieke opinie te winnen voor een oorlog die commerciële of geopolitieke belanden diende. Vandaag de dag zien we hetzelfde patroon met Oekraïne en Israël.

Krapivnik merkt op dat de Europese bevolking, met uitzondering van een kleine groep die alternatieve media volgt, **"niet het minste benul"** hebben. Hij vertelt over een discussie op de Zwitserse televisie over de moraliteit van wapenexport naar Oekraïne, waarbij niemand de mogelijkheid overwoog dat Rusland zou kunnen wraak nemen tegen Zwitserse faciliteiten. "Dat kwam niet één keer ter sprake," zegt hij verbijsterd. "Dat is het niveau waarop Europa, inclusief Zwitserland, elk vermogen heeft verloren om na te denken in een realistisch kader."

Deze **"massa psychose"** maakt het moeilijk om de escalatie te stoppen. Krapivnik vergelijkt het met het nazisme, dat pas eindigde toen de regering uiteenviel. **"Je kunt een massa psychose niet doorbreken door er zelf in te zitten"** waarschuwt hij. Het vereist een externe schok of het ineenstorten van de structuur die het in stand houdt. Helaas, in het geval van de NAVO en de EU, betekent een ineenstorting mogelijk een grote oorlog.

De Onvermijdelijkheid van Escalatie: Waarom Diplomatie Faalt

Waar leidt dit allemaal toe? Beide analisten zien weinig ruimte voor diplomatieke oplossingen onder de huidige leiding. De westerse elites geloven dat ze Rusland kunnen intimideren, terwijl Rusland juist sterker wordt en vastbeslotener. De Europese legers zijn **"boutique forces"**, zonder eenheid van commando, uniforme uitrusting of de wil om te vechten. Ze zijn geen match voor het Russische leger.

Krapivnik waarschuwt dat Rusland voor een keuze staat: een conventionele oorlog met Europa of een nucleaire oorlog met het Noordelijk Halfrond. Hij hoopt op het eerste, omdat het alternatief ondenkbaar is. Maar de druk om terug te slaan naar Europa groeit. Als de drone-aanvallen op Russische steden doorgaan, en als de Westerse productie van deze drones niet stopt, zal Rusland de bronnen moeten aanpakken. En die bronnen liggen in NATO-landen.

"Als Rusland besluit: 'Nee, als wij bloeden, en wij worden opgeblazen, zullen wij jullie opblazen', dan zullen we een Europese oorlog hebben," stelt Krapivnik. "En we zijn daar niet ver meer van verwijderd." Macgregor voegt hieraan toe dat de nucleaire drempel misschien niet direct wordt overschreden, maar dat de schade onder die drempel al enorm is. **En omdat de elites denken dat ze immuun zijn, spelen ze**

met vuur. "Ze denken dat ze kunnen knoeien aan de marges van een crisis... en dat niemand hun bluf zal beantwoorden en oorlog zal voeren. Dat is moeilijk voor me om me dat voor te stellen," zegt hij.

De situatie wordt verder gecompliceerd door de binnenlandse politiek in de VS. Met verkiezingen in het verschiet en een verdeelde samenleving, is er weinig politieke wil om de rem erop te gooien. Integendeel, zowel Democraten als Republikeinen wedijveren om wie het hardst is tegen Rusland en Iran, gedreven door de lobby's en de donor-klasse. Trump, hoewel soms kritisch op buitenlandse interventies, blijft gebonden aan dezelfde structuren en personen die de huidige koers bepalen.

Conclusie: Wakker Worden voordat het Te Laat Is

De waarschuwingen van Kolonel Doug Macgregor en Stas Krapivnik zijn niet bedoeld om paniek te zaaien, maar om de ogen te openen. Ze schetsen een wereld waarin de oude orde van westerse dominantie ten einde komt, niet door een geleidelijke overgang, maar door een gewelddadige en chaotische ineenstorting.

De lessen die we hieruit kunnen trekken zijn helder:

1. De oorlog in Oekraïne is niet te winnen voor het Westen. Het is een proxy-oorlog die Oekraïne heeft vernietigd en Rusland heeft versterkt. Verdere escalatie dient geen enkel strategisch belang, behalve het verrijken van de defensie-industrie en het bevredigen van ideologische obsessies.

2. Expansie naar het Midden-Oosten is zelfmoord. Steun aan een Israëliësch beleid dat wordt gezien als genocidair, gecombineert met de dreiging van een oorlog met Iran, zorgt voor een explosieve mix die **Rusland en China zal dwingen in te grijpen.** Dit kan leiden tot een wereldwijd conflict.

3. De westerse samenlevingen zijn fragiel. **Economisch uitgehold, sociaal verdeeld en institutioneel wantrouwend,** zijn de VS en Europa slecht voorbereid op de gevolgen van een grote oorlog. De illusie van veiligheid is gevaarlijk.

4. **Media en politiek zijn losgeslagen van de realiteit.** De bevolking moet zich bewust worden van de manipulatie en eisen dat beleid wordt gebaseerd op nationale belangen en vrede, **niet op ideologie en winst.**

Macgregor sluit af met een eenvoudige maar krachtige stelregel: "Wat is het eerste principe van oorlog? Vermijd het. Met andere woorden, als je niet gedwongen wordt om te vechten, ben je een dwaas om te vechten."

Helaas lijkt de westerse leiding deze wijsheid te zijn vergeten. **Ze slapen wandelend naar de afgrond**, overtuigd van hun eigen onkwetsbaarheid. Maar zoals de geschiedenis leert, en zoals Macgregor en Krapivnik ons herinneren: oorlogen zijn makkelijker te beginnen dan te stoppen. En wanneer ze eenmaal beginnen, verliezen zelfs de initiatiefnemers de controle.

Voor de lezers van www.jakobijn.be is het tijd om waakzaam te blijven. De narratieven die ons dagelijks worden voorgeschoteld, dienen kritisch te worden onderzocht. De stemmen van Macgregor en Krapivnik bieden een noodzakelijk tegenwicht tegen de mainstream consensus. Ze laten zien dat vrede niet wordt bereikt door meer wapens en meer sancties, maar door diplomatie, respect voor de veiligheidsbelangen van anderen, en de moed om de eigen fouten toe te geven.

De klok tikt. De drones vliegen. De spanningen stijgen. De vraag is niet óf er een escalatie komt, maar wanneer, en hoe erg de schade zal zijn als het **Westen niet snel wakker wordt uit zijn droom van onoverwinnelijkheid**. De derde wereldoorlog is misschien niet alleen onvermijdelijk volgens deze analisten, hij is al bezig. Het is aan ons om te eisen dat hij stopt, voordat hij ons allen verzwelgt.

Bronnen en Verder Lezen

Voor wie de volledige context van deze analyses wil bekijken, zijn de volgende bronnen raadpleegbaar:

- Video: [Drone Escalation: Russia Will Strike NATO](#) | Stas Krapivnik with Pascal Lottaz (Neutrality Studies). Hierin gaat Krapivnik in detail in op de drone-oorlogvoering, de terroristische tactieken en de geopolitieke implicaties voor Europa.
- Video: Col. Doug Macgregor: [Sleepwalking into World War III](#). Een uitgebreid interview waarin Macgregor zijn visie geeft op de staat van het Amerikaanse leger, de economie, en de foutieve strategieën in Oekraïne en het Midden-Oosten.

Deze artikelen en interviews vormen een essentiële bron voor iedereen die de huidige geopolitieke ontwikkelingen wil begrijpen buiten de gebaande paden van de traditionele media. Op www.jakobijn.be blijven we deze kritische perspectieven volgen en analyseren, in de hoop bij te dragen aan een meer **genuanceerd en vredesgericht debat**.

<https://youtu.be/KzZ9j0Sj4no>